

Met mijn koptelefoon op loop ik de klas in. Het zachte geruis slokt de geluiden van het lokaal op. Toch blijft er iets doorheen glippen: het schuiven van stoelen, een doos die omvalt, iemand die iets zegt. Naast mijn tafel staat een meisje dat ik nog niet eerder heb gezien. Ze draait zich naar me toe en vraagt: ‘Ben jij Ties?’

Ik kijk naar haar gezicht. Ze kijkt serieus en houdt haar tas strak tegen zich aan. Haar ogen scannen het lokaal als een radar. Haar vlecht wiebelt zachtjes. Dan glimlacht ze een beetje.

‘Eh... ja,’ zeg ik. Ik ga aan mijn tafel zitten en kijk voor me uit. Mijn vingers trommelen automatisch op het tafelblad.

‘Ik ben Linde,’ zegt ze. ‘De meester zei dat ik naast jou mocht zitten.’

Ze schuift de stoel naast mij naar achteren en gaat zitten. Ze zegt verder niets meer. Ze kijkt alleen naar de rest van de klas alsof ze een geheim ontdekt dat niemand anders ziet. Ze zet haar rugtas onder haar tafel. De meester heeft vast nog niet verteld dat ze die in de gang moet ophangen. Ik kijk ernaar, maar zeg niets. Maar die tas staat daar nog steeds. Hopelijk zegt de meester er zo wat van.

Dan komt meester Ron binnen. Ik vind het heel fijn dat

we dit jaar weer dezelfde meester hebben. In groep 7 moest ik aan hem wennen, maar nu ben ik blij dat we niet iemand anders krijgen. De meester draagt een kort shirt en heeft zijn mouwen opgerold. Donkere lijnen en letters vertellen een verhaal op zijn armen. Ik vind het gaaf. Ik vind het ook heel fijn dat meester Ron op donderdag altijd dezelfde grap maakt. ‘Jongens, ik heb goed nieuws en ik heb slecht nieuws. Het goede nieuws is dat ik morgen vrij ben. Het slechte nieuws is: jullie moeten nog een dag!’

Dat is inderdaad slecht nieuws voor ons. We hebben dan altijd een juf. Juf Emmy. Ze is wel aardig. Maar ik heb liever meester Ron.

Meester Ron glimlacht breed en zwaait naar de klas.

‘Goedemorgen, chaosmakers van groep 8! Kijk eens aan, we hebben een nieuw gezicht! Linde, welkom! Maak je geen zorgen, we bijten niet... al helemaal niet in de eerste week.’

Gelach golft door het lokaal. Ik druk mijn koptelefoon iets steviger tegen mijn oren en voel de bekende druk van geluid tegen mijn hoofd. Mijn vingers trommelen sneller op het tafelblad, een ritme dat alleen ik kan volgen. Ik moet wennen aan de ruimte die Linde naast me inneemt. Ik zit liever alleen.

‘Ga zitten, Linde. En Ties,’ meester Ron klappt zachtjes in zijn handen, ‘schuif je een beetje op voor Linde? Je troon is groot genoeg.’

Ik knik nauwelijks merkbaar. Ik kijk naar Linde. Ze heeft een potlood in haar hand, een leeg schrift voor zich. Ze zit

heel stil, maar tekent niet. Pas als de rest van de klas met iets anders bezig is, buigt ze zich iets naar voren en begint zachtjes lijnen te zetten. Zodra iemand opstaat of langskomt, schuift ze haar arm over het papier of klapt het schrift dicht.

De andere kinderen vertellen over hun sport, huisdieren, wat ze in de vakantie hebben gedaan. Max springt op om zijn nieuwe magneettruc te laten zien, zijn stem zo hard dat ik het bijna niet kan negeren.

Meester Ron reageert op de chaos met een grap: ‘Ho ho, groep 8! Het lijkt wel of ik in een vol stadion zit, terwijl hier maar tweeëndertig kinderen zijn!’

Ik laat al het geluid langs me heen gaan. Mijn vingers spelen met een muntje in mijn zak. Het voelt koud en glad.

Tijdens de pauze stormen kinderen de gang in. Ik blijf zitten, koptelefoon op, mijn handen in mijn zakken. Het geluid van voetstappen en gelach dringt toch door.

‘Waarom blijf jij eigenlijk zo vaak binnen?’ Eleonora staat naast mijn tafel. Haar pony hangt in haar ogen. ‘Kom mee naar buiten, Ties!’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee. Dat hoeft niet per se. Ik blijf nu even hier.’

Ze fronst, maar rent gelukkig wel weg. Ik adem diep en draai het muntje nog een keer tussen mijn vingers.

Linde staat op en loopt naar het raam. Ze leunt met haar voorhoofd tegen het glas en laat haar vingers zacht over het raam glijden. Ik herken de manier waarop ze alles rustig bekijkt: de grote boom in de schooltuin, een roodborstje dat

van tak naar tak springt, naar de bladeren die lichtjes meerritselen in de wind. Dingen die ik ook zie, maar meestal voor mezelf houd.

Ik blijf zitten, mijn koptelefoon nog steeds op. De meester vindt het goed dat ik mijn koptelefoon op hou, zolang ik hoor wat belangrijk is. Mijn ogen volgen Linde, maar ik zeg niets.

‘Ties en Linde. Jullie twee lijken me een interessant duo. Willen jullie samen een keer...’ De meester knikt naar de deur. ‘... de frisse lucht testen?’

‘Nee, hoor. Dat hoeft echt niet,’ zeg ik sneller dan ik wil.

Meester Ron lacht, maar knikt. ‘Duidelijk. Frisse lucht is ook helemaal niet zo bijzonder. Blijf maar zitten. Ik ben zo weer terug. En o, Linde? Hang jij zo je tas aan het haakje? Die mag je in de gang bij je jas ophangen.’

De meester doet alsof hij op een scooter stapt en alsof hij wegzoekt door het lokaal.

Na de pauze schuift Max zijn stoel iets naar achteren. Hij kijkt even rond, alsof hij een paar vrienden uitkiest.

‘Volgende week zaterdag, bij mij thuis,’ fluistert hij tegen een paar jongens uit de klas. ‘Ik vier mijn verjaardag. We gaan pizza eten, gamen en film kijken. Vet gezellig.’

Dan haalt hij een stapeltje kaartjes uit zijn tas. Glanzend, met felrode letters en gouden randjes. Hij legt ook een kaartje op mijn tafel. ‘Ties,’ zegt hij dan zacht, bijna als een geheim. ‘Kom je ook?’ De rest van de klas heeft niets door. Ze praten verder, schuiven stoelen, lachen om iets wat iemand

De tip van Ties

Dit is echt lastig! Want Max vraagt dit in de klas. Dan hoort iedereen wat ik zeg. Ik wil niet naar zijn feest. Dat komt niet door Max, hij is heel aardig. Ik hou gewoon niet van feestjes. Ik zou veel liever alleen iets met hem doen. Naar de bioscoop gaan of zo. Liegen helpt niet. Als ik zeg dat ik naar opa en oma ga en dat is helemaal niet zo, kan Max dat later horen van mijn broertje.

Dan weet hij dat ik gelogen heb. En liegen kan ik ook niet zo goed. Gewoon omdat het niet klopt.

Ik kan beter zeggen: 'Ik kijk nog even of ik kan. Ik laat het morgen weten.' Dan kan ik thuis rustig nadenken en het met mijn ouders bespreken. Zij hebben vaak wel een goed idee.

Het kaartje van Max voelt als een steen in mijn broekzak. Het brandt tegen mijn been alsof het me elke seconde herinnert aan wat er gaat komen. Ik hou mijn hand er steeds tegenaan, alsof ik daardoor rustiger word. Maar dat helpt niet. Ik zie het kaartje voor me. Glanzend.

Rood met goud. Alsof het speciaal gemaakt is om te schreeuwen: **Je moet komen!**

Als ik eindelijk thuis ben, voel ik het kaartje nog steeds in mijn zak branden. Aan tafel schuif ik wat met mijn vork door de aardappelen.

Ik pruts er zoveel mee dat ze uit elkaar vallen. De jus loopt langzaam in kleine riviertjes over mijn bord. Ik staar ernaar.

‘Ties, eet je nog wat?’ vraagt mijn moeder. ‘Wij zijn al bijna klaar.’ Ze schuift haar bril iets hoger op haar neus en kijkt naar me. ‘Je zit te dromen, jongen. Waar ben je met je gedachten?’

Ik haal mijn schouders op. Mijn vingers trommelen zachtjes tegen de onderkant van de tafel. Eén-twee-drie-vier. Eén-twee-drie-vier. Ik voel het ritme in mijn handen, maar ook in mijn borstkas. Mijn hart klopt harder dan normaal.

‘Wat is er?’ vraagt papa.

Ik voel het kaartje nog steeds in mijn zak. Het drukt, duwt, schreeuwt. Ik slik.

‘Eh... Ik ben uitgenodigd. Voor een feestje.’

Mama's gezicht licht meteen op. ‘Wat leuk!’ zegt ze enthousiast. ‘Van wie?’

‘Max,’ zeg ik kort. Ik leg mijn vork neer. Het geluid van metaal op bord is harder dan ik dacht. Ik knijp mijn ogen dicht.

‘Max, is dat die jongen uit je klas?’ vraagt papa.

Ik knik.

Jurre, mijn broertje, spitst meteen zijn oren. Hij zit naast me met een leeg glas in zijn hand. Mijn broertje eet en drinkt altijd supersnel.

‘Een feestje?’ Zijn ogen worden groot. ‘Mag ik mee? Ik ken Max van het schoolplein. Hij gaat altijd voetballen met...’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zeg ik snel. ‘Het is voor kinderen uit mijn klas. Max wil echt geen kinderen van tien op zijn feest.’

‘Wat gaan jullie doen?’ vraagt mijn moeder voordat Jurre kan reageren.

Jurre zit te wiebelen op zijn stoel. Hij schiet ineens overeind. Joris, de buurjongen, staat voor ons raam te zwaaien.

‘Ik ga naar Joris!’ zegt hij, alsof hij ontsnapt. Jurre en Joris rennen altijd bij elkaar naar binnen. Voor iemand iets kan zeggen, grijpt Jurre zijn jas die nog over zijn stoel hing. Hij pakt supersnel het doosje rotjes dat hij van opa kreeg. Dan rukt hij de deur open. En een paar tellen later: BAM! Dat was de achterdeur.

Papa zucht.

Mama zegt: ‘Laat hem toch. Ze hebben nog maar een paar rotjes allebei.’

Papa mompelt dat het nog lang geen oud en nieuw is.

Joris steekt voor het raam een rotje aan. En nóg een.

Ik kan er niets aan doen, ik begin vanzelf te grinniken.
BAM! Een knal recht voor het raam. Jurre kijkt naar binnen en trekt een gekke bek. Ik trek een gekke bek terug. Joris steekt het ene na het andere rotje aan. BAM!BAM!BAM! Jurre staat erbij te lachen.

Papa tikt op het raam en roept: 'Jurre! Doe allebei een bril op en gebruik een lont!'

Dan rent Jurre naar binnen en geeft mij het doosje rotjes. Er zitten er nog een stuk of zes in. 'Kom mee naar buiten!' zegt hij. 'De laatste zes, zeven rotjes tegelijk!'

Jurre pakt een lont uit de la van de tafel. Hij zoekt ook een aansteker. Gevonden. Hij steekt de lont aan. In de keuken stinkt het meteen naar verbrand lont.

'Jurre!' zegt papa. 'Niet met dat lont hierbinnen!'

'Wat maakt dat nou uit.' zegt Jurre. 'En ik moest van jou een lont gebruiken!' Bozig trekt hij het doosje uit mijn handen en gaat weer naar buiten.

'En doe je bril op, Jurre!' roept papa hem na.

'Hij heeft een kort lontje,' grinnikt mama. Papa kan er niet om lachen, maar hij laat Jurre toch gaan.

En dan brandt het kaartje weer in mijn broekzak.

Het lijkt alsof mama het voelt. Ze vraagt: 'Wat gaan jullie doen op het feestje?'

'Pizza. Gamen. Film kijken,' som ik op, bijna fluisterend. Ik voel mijn buik samentrekken. Pizza is mijn lievelings. Thuis.

Aan tafel met papa en mama. Het liefst hebben Jurre en ik dan pannenkoeken als toetje. Gewoon, lekker thuis. Niet op een feest.

Papa legt zijn mes neer. ‘Dat klinkt toch gezellig, Ties? Je kunt toch gewoon meedoen? Welke kinderen komen er allemaal?’

Zijn woorden zijn rustig, maar voor mij klinken ze als een bevel. Meedoen. Alsof het een knop is die je gewoon indrukt.

‘Ik wil niet,’ zeg ik zacht. Ik friemel aan het randje van het tafelkleed.

‘Hoezo niet?’ Mama buigt zich een beetje naar voren. ‘Je houdt toch van pizza? En gamen vind je ook best leuk. En Max, die vind je aardig, toch?’

Ik voel mijn gezicht warm worden.

‘Ja. Maar ik wil niet naar het feestje,’ zeg ik. Mijn stem hapert. Ik voel mijn vingers sneller tikken onder de tafel. Eén-twee-drie-vier. Eén-twee-drie-vier.

Papa kijkt me recht aan. ‘Luister, Ties. We begrijpen dat het spannend is. Maar dit is wél belangrijk. Je kunt niet altijd alles ontwijken. Soms moet je het gewoon proberen. En dit feestje... dat kan best. Je kent Max, hij bedoelt het goed.’

‘We willen alleen dat je éven gaat,’ vult mama aan. Haar stem is zacht, maar klinkt wel streng. De reactie van papa en mama blijft hangen als een steen.

‘Het hoeft niet de hele avond. Laat gewoon zien dat je er bent. Even pizza eten misschien, of een uurtje gamen. Dan zie je wel hoe het gaat.’

Mijn adem stukt. De woorden drukken tegen mijn borst. Ik voel hoe alles tegelijk harder binnenkomt: het tikken van de klok aan de muur, het schrapen van papa's lepel langs zijn bord, het gekraak van het broodmandje dat mama pakt. Het is alsof alle geluiden vechten om aandacht in mijn hoofd.

'Ik wil niet,' herhaal ik, harder nu. Mijn vingers tikken sneller, maar het helpt niet. De druk groeit. 'Ik wil gewoon echt niet.'

'Jawel, Ties,' zegt papa.

Dat vind ik raar. Ik wil niet. Mijn vader kan niet bepalen voor mij dat ik dat wel wil. Ik wil gewoon echt niet. Laat hem zelf maar gaan als hij Max zo aardig vindt.

Papa leunt naar voren. 'Dit kan jij. Je gaat dit gewoon proberen. En geloof me, het valt vast mee. Je vindt Max aardig. Dat is al een goed begin. Toch?'

Mijn adem wordt kort. Het voelt alsof er te weinig lucht in de kamer is. Mijn benen trillen. Ik spring overeind van mijn stoel. Het gaat vanzelf, alsof mijn lijf zegt: weg hier. Ik begin heen en weer te lopen door de kamer.

'Ja, oké! Is goed!' roep ik. Ik zeg het alleen maar zodat iedereen stil is. Niet omdat ik het meen.

'Ties,' zegt papa streng. 'Rustig. Ga even zitten.'

Maar ik kan het niet. Alles is te veel. Het is alsof mijn hoofd vol lawaai zit dat er niet uit kan.

'Ja, oké! Ja, is goed!' roep ik harder. Het is de enige manier waarop ik niet uit elkaar knal.

Jurre komt naar binnen rennen. Zijn ogen zijn op mij gericht.

‘Ga weg!’ roep ik.

‘Hou op!’ roept Jurre boos. Hij slaat met zijn hand op tafel. ‘Waarom doe je altijd zo stom!’

Ik draai me naar hem om en roep het nog een keer. ‘Is goed!’

Jurre springt van zijn stoel en begint me na te doen en zegt met een overdreven stem: ‘Ja, oké! Ja, is goed!’

Zijn stem klinkt als een mes. Het steekt recht in mijn buik.

‘Jurre, stop!’ roept mama boos. Ze legt een hand op zijn schouder, maar hij duwt haar weg. Zijn ogen staan fel.

‘Waarom doet Ties altijd zo raar!’ roept hij. ‘Waarom moet hij nooit wat? Waarom hoeft hij niet gewoon mee te doen?’

Ik voel mijn keel dichtknijpen. Ik wil verdwijnen. Weg uit de kamer, weg uit het huis, weg uit mijn eigen lichaam.

Papa staat nu ook op. Zijn gezicht is strak. ‘Genoeg, jongens,’ zegt hij streng. ‘Ties, ga even naar je kamer. Jurre, jij gaat straks met mij praten.’

Ik ren. De trap op, deur dicht, gordijnen dicht. Mijn kamer voelt kleiner dan ooit, maar hier kan ik tenminste ademen. Ik gooi mijn koptelefoon op mijn hoofd en druk hem stevig tegen mijn oren. Het dempt het lawaai in mijn hoofd een beetje. Ik pak mijn muntje uit mijn zak en rol het heen en weer. Koud. Glad. Veilig.

Het kaartje van Max haal ik er ook uit. Het glanst nog steeds, alsof het me uitlacht. Ik leg het onder een stapel boeken. Misschien, als ik het niet zie, vergeet ik het.

Maar diep vanbinnen weet ik dat ik het niet vergeet. Want

mijn ouders vinden dat ik moet gaan. En ik weet dat ze niet gaan toegeven. Het feest zit al in mijn hoofd, en ik weet niet hoe ik het daaruit krijg.

De tip van Ties

Als je stress krijgt omdat je naar een feest moet, helpt het vaak om even alleen te zijn. Ga bijvoorbeeld naar je kamer of de tuin en vraag of iedereen je met rust laat. Meestal wordt het dan rustiger in je hoofd.

Het idee van mijn moeder om toch kort naar het feest te gaan, is eigenlijk best handig. Je kunt bijvoorbeeld zeggen dat je na de pizza weer naar huis gaat. Je hoeft niet uit te leggen waarom, dat is dan gewoon zo.

Het is slim om dat van tevoren aan je vriend te appen. Dan laat je weten dat je wel komt, maar eerder vertrekt. Zo hoef je zijn eerste reactie niet te zien en heb je het toch gezegd.

Mijn kamer voelt benauwd. Alsof de muren dichterbij zijn gekomen toen ik de deur achter me dichtgooide. Ik zet mijn koptelefoon stevig op. Het dempt de geluiden beneden, maar niet genoeg. Het dreunt toch door, alsof iemand met een lepel tegen de binnenkant van mijn hoofd tikt. Ik trek mijn bureaula open en haal mijn spaarblik eruit. Blauw met kras-sen. Het rammelt als ik het optil. Ik keer het om boven mijn bureau. De muntjes rollen langs bonnetjes, potloden, een halve gum. Ik sorteer. Eén, twee, drie, vier, vijf. Alles in rijtjes. Het tikken van de muntjes klinkt zachter dan de stemmen in mijn hoofd. Ik laat de muntjes op mijn bureau liggen.

Dan vliegt mijn kamerdeur open. Jurre. Hij lacht.

‘Zo, ben je een bank begonnen?’ Typisch Jurre. Het ene moment is hij kwaad op me en dan ineens is hij het weer vergeten. Hij denkt er echt niet meer aan dat hij me net heeft nagedaan. Jurre is best snel boos, maar hij vergeet het ook zo weer.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Ik ben geen bank begonnen. Ik ben gewoon aan het tellen.’

Hij pakt een muntje en laat het stuiteren. ‘Kassa!’

‘Niet doen,’ zeg ik. Mijn buik trekt samen.

Hij lacht. ‘Ik help je.’ Voor ik iets kan doen, gooit hij een hele stapel omhoog. De muntjes kletteren op de grond, rollen onder mijn bed.

‘Jurre!’ Ik spring op. Mijn stem slaat over. ‘Geef terug!’

‘Ik mag toch wel even kijken?!’

‘Het is mijn geld!’ Mijn handen trillen.

Mama staat ineens in de deuropening. ‘Wat gebeurt hier?’

‘HIJ MAAKT MIJN GELD KWIJT!’

Papa komt achter mama staan. Zijn blik gaat naar de muntjes die verspreid liggen. Hij zegt kalm: ‘Ties, je kamer ligt weer helemaal vol. Je raakt alles kwijt als je die muntjes overal laat slingeren.’

Het is stil. Jurre doet een stap bij mijn bureau vandaan. Mama kijkt naar me, haar gezicht zacht. Papa’s wenkbrauwen fronsen.

Dan draaien ze zich om, half de gang in. Ik hoor hun stemmen, eerst zacht, dan harder.

‘Je moet hem laten,’ zegt mama. ‘Hij wordt rustig op zijn kamer.’

‘Rustig? Het is daar een chaos,’ zegt papa. ‘Hij leert zo nooit omgaan met gewone dingen.’

‘Hij leert op zijn manier,’ zegt mama.

‘Hij leert niet door alles te vermijden,’ zegt papa scherp.

Hun woorden botsen. Ik klem mijn handen over mijn oren. Het helpt niet. Hun stemmen komen erdoorheen. Alsof er twee radio’s tegelijk aanstaan, op verschillende zenders.

Ik zak door mijn knieën en graai muntjes van de vloer. Jurre bukt nog één keer mee. Hij schuift een muntje naar me toe. ‘Sorry,’ zegt hij. ‘Ik dacht dat het grappig was.’

